Arven efter Jane.

Prolog

Li-mei var blevet sig selv igen efter tilfangetagningen fra sagen om kvindebedåreren Anthony. Hun havde dog stadig sår på anklerne efter stripsene, der havde skåret sig ind i huden. Hendes håndled var også på vej til at være helet. Ming havde skældt hende ud over, at hun altid skulle blande sig i farlige sager. Li-mei vidste godt, at det var af ren bekymring, men hun elskede sit job og var nysgerrig af natur. Hun havde fået en uges ferie og gik allerede og kedede sig derhjemme.

Ibsen og Ella var klar til nye udfordringer, selvom Ibsen på det personlige plan havde problemer i parforholdet til Lisanne. De havde taget en pause i forholdet. Lisanne var flyttet hen til sine forældre med deres søn Aksel og den nyfødte Jason. Ibsen boede pt alene i deres lejlighed i Randers. Ibsen besøgte sommetider sine børn hos deres mormor og morfar. Lisanne var taget ud at handle ind, sidste gang han var på besøg.

Vi er kaldt op til vores kære politidirektør Milton, sagde Ella til en synlig træt Ibsen. Okay hvornår, sagde han sløvt og hældte en kop kaffe op i sit krus. Faktisk nu, svarede hun tilbage. Han stod stille og drak af kaffen, ja tag du bare den med dig derop. Hun kunne se på ham, at han sikkert havde været i byen aftenen forinden, selvom det var søndag aften. Han sikkert både nød sin frihed fra Lisanne, men savnede dem sikkert også. Ok så går vi, sagde han og blinkede til hende. De slentrede op til Milton sammen. Ibsen i cowboybukser og hvid t-shirt og Ella i mørkeblå bukser med blå tætsiddende bluse. Hun tog sin vendbare ultratyde gule læderjakke på, mens hun gik foran Ibsen, som hun havde købt på deres tur til Antalya i Tyrkiet. Det bliver spændende at høre, hvad han har til os, ja sagde Ella, der havde været til morgenmødet i parolesalen i morges. Her var der ikke noget på bedding uden de sædvanlige ting om hustruvold og andre skærmydsler, som Milton udtrykte det.

Kapitel 1. Anno 1994 Egå ved Århus.

Det midaldrende ægtepar boede nord for Århus i bydelen Egå. De havde ikke kunnet få børn og havde efter mange års forsøg droppet tanken om det. Derfor var det med tårer i øjnene, at Vita kunne fortælle sin mand Holger, at hun var blevet gravid i en alder af 46 år. Åh Vita havde han sagt, jeg troede vi forlængst havde overskredet sidste salgsdato for at blive forældre. Nej åbenbart ikke sagde hun smilende, vi skal være forældre. Denne besked havde han hørt adskillige gange

før, men nu var det flere år siden. Vita havde været gravid, men kunne ikke holde på barnet, som hun hver gang aborterede, inden hun var nået uge 20. Holger kunne ikke længere klare skuffelsen i deres liv, når hun havde aborteret.

Måske det lykkedes denne gang Holger, sagde hun og strøg ham blidt på armen. Det nyttede ikke at fratage Vita glæden ved den nye besked, for det ville knuse hende helt. Så omend en anelse modvilligt, smilede han glad tilbage og fortale hende, som han plejede, at han glædede sig. Men tror du, at det er muligt for mig at blive mor, når jeg er så gammel. Du er da ikke gammel, sagde han opmuntrende til hende og gav hende et kys. Pjat med dig Holger. Sammen Vita, så klarer vi det, sagde han og tog hende i hånden.

Vita arbejdede i et supermarked og sad ofte ved kassen, mens Holger var ejendomsmægler i det lokale ejendomsmæglerfirma. De glædede sig begge til, at de endelig kunne blive forældre. Vita var endelig gået over de skelsættende 20 uger. Hun var sygemeldt fra sit job, for hun skulle ligge stille for at undgå abort denne gang. Det var en ny følelse for hende, at være gravid så langt henne. Det gav både ængstelse og glæde, at være nået så langt. De havde indrettet børneværelse for mange år siden, så alt det var klart. Det var lige ved, at det babytøj hun havde købt for mere end 15 år siden, allerede var umoderne. Sparkedragterne nu om dage kunne åbnes med trykknapper for neden, det kunne de gamle hun havde slet ikke. Farverne havde også ændret og selve sparkedragterne kunne købes i uld, så hendes gamle uldtrøjer var unødvendige og alligevel heller ikke vaskbare som de nye. Men denne gange ville de vente med at indkøbe noget som helst, til de så resultatet. I den sag var de rørende enige.

Det skulle vise sig, at blive en urolig graviditet for Vita. Hun var indlagt et par gange i løbet af graviditeten, men en måned før sin termin fødte hun Jane ved en ukompliceret fødsel. Holger var også henrykt og kunne endelig slappe af. De kunne trods deres høje alder endelig nyde at være forældre.

16 år senere.....

Mor hold mund, sagde Jane til sin mor Vita. Tal ordentlig sagde Vita med hård tone. Jane smækkede døren efter sig ind til sit værelse og tændte for musikken og skruede højt op for lyden. Vita kiggede ind, vil du da lige skrue ned, hvad er det da for en opførsel. Jeg bestemmer da selv inde på mit værelse, sagde Jane arrogant. Moderen sukkede og gik, mens Jane med høj musik på gik ud og indrammede øjnene med sorte makeup streger. Dumme, idiotiske mor råbte Jane ude fra badeværelset så højt, at det overdøvede musikken. Hvilket også var meningen, så moderen netop kunne høre det.

Nu må du altså tage over Holger, sagde Vita til sin mand. Jane luk op, sagde han og bankede på døren. Den er åben, sagde hun og stillede sig op i rummet på en provokerende og æggende måde. Hun var sminket op og havde taget et par meget korte cowboyshorts på, så det

nederste af hendes baller var synlige. Stop det der råbte Holger og respekter din mor. Skrid sagde hun og skubbede ham ud af værelset, men Holger slog fra sig og skubbede tilbage. Overgreb, overgreb råbte hun og løb ned i stuen. Hun græd og mascaren løb af ansigtet. Vita gik hen og trøstede hende. Nu var Jane pludselig den søde lillepige, der skulle trøstes. Forandringen var total.

Holger gik stille og roligt ned og satte sig i sofaen og slog hovedrystende ud med hænderne bag Janes ryg. Så, så Jane gå nu op og gør dit ansigt fint igen. Vita tog begge hænder om sin datters hoved, mens hun sagde, du ser herrens ud med alt sminken løbende ned af ansigtet. Hun forsvandt lydløst op af trappen til sit værelse.

Lidt senere, da hun forlængst var gået op og nu spillede højt musik, kommenterede Holger og Vita deres datters opførsel. Hvad har vi gjort forkert Holger. Ved ikke sagde han, men hun er da teenager for fuld udblæsning. Ja måske er vi for gamle til at være teenageforældre. Jeg prøver at huske tilbage, da jeg selv var teenager, men det var slet ikke på samme måde. Nej sagde Holger, det var andre tider. Rektor har for øvrigt ringet og sagt, at vi skal komme til samtale på gymnasiet. Nå sagde Holger, så har hun igen pjækket. Han advarede os sidste gang om, at hvis fraværsprocenten blev højere, så røg hun ud.

Har du talt med Jane om det, spurgte Holger, mens han tog en småkage fra skålen på stuebordet. Ja jeg sagde det i eftermiddags, før du kom hjem. Så var det derfor, ar hun var så trodsig, tror jeg. Hun sagde også demonstrativt, at hun gad heller ikke gymnasiet, for hun ville hellere være aupair pige i Amerika. Hold da fast, stakkels familie skraldgrinede Holger. Hendes værelse ligner et bombekrater af rod, så hvordan skulle hun holde styr på et barn. Der skal vel også laves huslige pligter. Ja sagde Vita, men hvad vil du gøre, hvis de smider hende ud af gymnasiet her midt på året. Han nikkede og så hende i øjnene og fortsatte. Så må hun ned og sidde ved kassen. Det går da heller ikke, hun vil blive fyret ret hurtig og jeg orker ikke at tage balladen med min chef. Jeg tror nu også, at hun ser meget ned på mit arbejde som kassemedarbejder. Hun synes, at jeg skulle have læst videre.

Og det gælder så ikke hende selv. Hvad spurgte Vita. Ja hvad med at hun selv fik en uddannelse, så hun ikke ender som dig bag et kasseapparat resten af livet. Tror ikke der er nogen fare for det, lo Vita tilbage. Vi bliver snart erstattet af en selvbetjeningskasse og så betaler kunden selv med en eller anden form for betalingskort eller lignende. Nej, men hun burde da se lidt på sig selv. Hun er kun en fjollet teenager, der svinger fra det ene øjeblik at være ked af det, til at være hysterisk et splitsekund senere. Jeg magter der ikke længere og måske ville det være sundt for hende, at komme væk og lære at stå på egne ben. Måske kommer hun til fornuft og bliver mere realistisk, når hun kommer hjem efter et år. Vi kan da tale med rektor, om det er muligt, at hun kan fortsætte med en ny klasse om et år. Ja eller finde et andet gymnasium, tilføjede Holger. Vita nikkede.

Kapitel 2

Velkommen til! sagde Milton og kiggede på Ella og Ibsen. De satte sig ned ved det runde bord på Miltons kontor. Så kalder virkeligheden igen, sagde han, mens han kiggede overrasket på den gabende Ibsen. Der hurtigt tog hånden foran munden. Vi er nok friske, sagde Milton derfor igen. Ja da sagde Ella og smilede, mens Ibsen også gryntede et forsigtigt ja. Ella lo lidt indvendigt, for Ibsen var da helt træt for tiden. Har du ikke sovet i weekenden, spurgte Milton, efterfulgt af ja sådan er det med småbørn i huset. Ibsen gryntede et ja, for han ville ikke lige til at fortælle, at han havde i byen på kro hele lørdag aften. Ella overtog ordet for at aflede samtalen, da hun vidste, at Ibsen ikke lige var i humør til at tale om hjemmefronten. Jamen Gud kan du virkelig huske, hvordan det var at have småbørn i huset. Milton smilede af den rappe replik, inden han svarede. Ja Ella vi to husker da tydeligt de gamle dage. Åh hold da op mand, må jeg være fri, du er jo over 10 år ældre end jeg.

Nå tilbage til hvorfor jeg har tilkaldt jer, sagde Milton med den alvorlige mine. Ibsen gabte videre, men anstrengte sig for at se aktiv lyttende ud. Det drejer sig om et nu pensioneret ægtepar, som mistede deres datter for fem år siden. Hun blev fundet myrdet i New York. Politiet i New York NYPD har ikke fundet ud af hvorfor, så sagen er forlængst blevet henlagt. Jamen vi kan da ikke tage os af henlagte sager uden for Danmarks grænser, var Ellas kommentar. Og hvordan skulle vi kunne det, hvis hun er myrdet i New York. Milton kiggede på hende og sagde så, hvis jeg ellers kan fortsætte. Du har da ret det en speciel sag. Men sagen er den, at forældrene ikke kan få sagen ud af deres hoved, selvom deres datter forlængst er bragt til Danmark og begravet på dansk jord. Forældrene kan blot ikke komme sig over tabet, når den skyldige ikke er fundet. Selve omstændighederne omkring dødsfaldet virker i deres øjne mystiske.

Jamen det har vi da ikke midler til at undersøge. Har de selv været derovre i New York. Nej sagen er den, at faren har fremskreden nervesygdom og moren har en muskelsygdom, hvor musklerne altså langsomt forsvinder. Hun sidder i kørestol, men de har et sidste ønske her i livet og det er, at retfærdigheden sker fyldest. Så de har aldrig været ovre og besøge datteren. Nej åbenbart ikke, men de vil vide grunden til, at deres datter blev myrdet og af hvem. Det vil give dem fred her i deres sidste del af livet. Deres forhold til datteren var ret vanskeligt efter en voldsom teenageperiode. Datteren forsatte efter forældrenes udsagn med at være rebelsk og kontakten var sporadisk i perioder. Forældrene var ret gamle, da de blev forældre til datteren.

Så forældrene bor altså her i området. Ja det er derfor, at vi har sagen. Som om vi ikke havde andet at tage os til end at opklare nærmest forældede sager. Vi sidder her i Århus og skal opklare en sag på den anden side af Atlanten. Det er forældrenes højeste ønske, gentog Milton. Men vi kan da ikke. Nej men I skal forsøge og I skal rejse til New York her midt på ugen. Nu vågnede Ibsen også op, hvad skal vi, sagde

han spontant ud i luften. Ella stirrede også på Milton. Det bliver da godt nok dyrt i disse sparetider, at sende to efterforskere til New York sådan uden videre. Det er som sagt forældrenes ønske, gentog Milton, mens han gjorde svage knipsebevægelser med fingrene. Ok så forældrene betaler gildet, spurgte Ella direkte. Det sagde jeg slet ikke noget om, men måske er det bedst, at du slet ikke spørger til den del af arrangementet.

Ok sagde Ella og kiggede på Ibsen, vi forstår en hentydning. Det bliver da fedt at komme til New York, hvad Ibsen. Ibsen var igen døset lidt hen og gabte igen, inden han lige opsummerede. Du vil have, at Ella og jeg skal rejse til New York for at undersøge et mord på en kvinde, som er sket for fire-fem år siden. Skal vi arbejde sammen med NYPD i New York. Nej de har ikke ressourcer til den sag mere, så I skal selv i gang med at undersøge tingene. Men I får en kontaktperson på NYPD ved navn Rossanne. Hvilke spor har vi at gå efter. Ja se der bliver jeg dig svar skyldig, forklarede Milton. Jeg har dog nogle oplysninger om kvinden. Hun hedder eller rettere hed Jane Jensen. Han lagde flere billede af kvinden frem på bordet.

Ella og Ibsen så på billederne og Ellas kommentar var. Hun var godt nok ung. Ja det her er så billeder af kvinden fem år før, at hun rejste til New York. Vi har ingen billeder fra hendes 5 sidste leveår. Hvorfor ikke ville Ella vide. Men inden Milton nåede at svare, svarede Ella selv på spørgsmålet. Jeg tror det er vigtigt, at vi taler med forældrene, inden vi tager afsted. Ja det er arrangeret på onsdag ved 14 tiden ude i huset i Egå, kom det prompte fra Milton. Ok sagde Ella, det vil da sikkert bringe mere lys over situationen.

Men hvad med tidshorisonten i New York. Ja som begyndelse får I en uge til at komme tilbunds i sagen. Hold nu op, enhver ved da, at det slet ikke er nok, protesterede Ella. Jeg siger som en begyndelse og så må vi tage det derfra. Ella nikkede. Hvor skal vi så bo. Ja jeg har fundet et sted uden for centrum. I får stillet en lejet bil til rådighed. Men er det ikke besværligt, at køre rundt i bil i New York og hvor kan man lige parkere, spurgte Ella. Men vil I da hellere tage bus, subway og taxa rundt. Ibsen og Ella kiggede på hinanden. Ja vi har aldrig været der, men kan vi ikke begynde med at bruge de gule taxaer og supplere med subway og busserne. Jo men det er da en mulighed, men så skal I bo tættere på selve Manhatten, hvor Jane blev fundet myrdet. Det er så meget dyrere end der, hvor jeg har booket jer ind. Jamen hvem siger, at vi skal opholde os særlig meget i området, hvor hun blev fundet myrdet. Måske boede hun langt derfra.

Ok lad mig opsummere. Som udgangspunkt bor I lidt uden for New York, hvor der kører shuttlebusser ind til Times Square på flere tidspunkter både morgen og aften. I tager taxa rundt i New York og bruger Subway og busser, hvor det er muligt. Og endeligt kan I leje en bil for et par dage, hvis det er, når I kender forholdene. På onsdag tager I ud til forældrene og hører nærmere og så rejser I på torsdag kl 14 fra Billund via Frankfurt til New Ark Lufthavn som ligger tæt på det hotel, jeg har booket til jer. Måske vi kan mødes onsdag eftermiddag og få

billetter osv. Ella og Ibsen rejste sig op og ville gå. Øh inden du går Ibsen ville jeg godt lige tale med dig. Ja selvfølgelig sagde Ibsen og satte sig igen, mens Ella lukkede døren efter dem.

Hva så sagde Ibsen. Nå jeg ville bare høre, om du havde det ok. Joh det har jeg da. Nå jamen jeg bemærkede bare, at du ikke har gjort andet end at gabe her til morgen. Ja men du har da ret, indrømmede Ibsen lidt modvilligt. Går det godt med din søn, er det Jason, han hedder. Ja det går fint med ham. Ibsen tænkte sig lidt om, for egentlig havde han ikke lyst til at blande Milton ind i sit privatliv eller nogen anden person for den sags skyld. Så det er ikke Jason, der har holdt dig vågen. Hvordan fanden vidste han det, tænkte Ibsen. Nej det måtte han da indrømme. Men hvad så. Jo Jeg var på kro i weekenden. Nå sagde Milton og smilede, mens han tilføjede. Og det gik vildt for sig. Jah sagde Ibsen, det kan man da vist godt sige. Men der er da nye tider, jeg gik ikke sådan på kro, da mine børne var små. Ibsen tænkte, du går vist aldrig på kro Milton. Nej sagde Ibsen og måtte så forklare, at Lisanne og børnene var flyttet ned til hans svigerforældre. Nå ok, der er knas i forholdet, konkluderede Milton og fortsatte, uden at Ibsen kunne svare ja. Så du slog dig altså løs i weekenden.

Ibsen nikkede og kiggede lidt brødebetynget frem for sig. Men det er da helt i orden under omstændighederne. Så måtte du måske bæres ud fra kroen. Nej såmænd ikke, jeg fik da nogle øl og dansede en del med en dame. Så du scorede sådan i første hug, sagde Milton smilende. Ibsen mærkede en lethed i stemningen og tænkte, at han ligeså godt kunne fortælle hvad der skete. Milton virkede reel og interesseret. Jamen altså der var en dame, som var ret god til at danse, så jeg som ikke kan danse blev ret god til det. Hun var god til at vise vejen. Ja så viste det sig, at hun var sammen med en nogle andre kvinder og så tog vi videre til en anden kro og du ved det ene med det andet.

Ja hvad ved jeg, sagde Milton nysgerrig. Ibsen kunne igen mærke, at Milton virkede interesseret. Ja jeg filmede en del med denne kvinde og pludselig var vi en gruppe på fem kvinder og to mænd. Dvs jeg og en anden jævnaldrende mand. Vi var samlet kørt op til et hus og her festede vi videre. Jeg kyssede godt på hende jeg havde danset med og bedst som vi sad rundt om bordet, så begyndte kvinden ved siden af mig også at gnide sig op af mig. Milton kiggede med store øjne. Ja jeg var noget beruset, men tænkte alligevel om det var i orden. Jeg kiggede på den anden mand og han havde også en kvinde på hver sin side. Så jeg accepterede tingenes tilstand med to kvinder og kyssede dem på skift. Ja det gjorde du vel, sagde Milton med et smil og stadig nysgerrig efter at høre mere.

Jamen så gik der noget tid og vi skulle sove der i det hus. Jeg troede at min første dansepartner var sur over, at jeg også kyssede med en af hendes veninder. Men det var hun overraskende nok ikke, så vi tre endte med at sove på et af børneværelserne i huset. Hold nu op, sagde Milton. Det lyste ud af ham, at han ville høre mere. Så hvis du forstår, det er krævende at være mand med to kvinder i sengen. Så du sov der

altså til næste morgen. Ja jeg fik da sovet lidt og vi spiste alle sammen rundstykker den næste morgen. Milton nikkede og forstod.

Så du skulle have været på kro næste weekend, sagde Milton alvorligt. Nej ikke sådan lige og nu skal jeg så til New York i stedet. Jamen tak for snakken Ibsen, jeg er mere rolig nu. Selv tak, sagde Ibsen, der egentlig var glad for at fortælle om sine weekendoplevelser sådan mand til mand. Han rejste sig og forlod Miltons kontor.

Kapitel 3

Jane havde fået plads som pige i huset hos en familie i Boston. Der var mulighed for, at hun et år senere kunne komme tilbage til det gymnasium, som hun var begyndt på i Egå. Det var Vita og Holger glade for. De håbede, at Jane på dette år ville blive mere voksen og ansvarsbevidst. I begyndelsen fik de mail fra hende. Om hvordan det gik hos den familie hun var hos. Hun havde skrevet, at de to drenge virkede søde og rare. Det samme gjorde forældrene, hvor moren var regnskabsassistent i et stort firma og faren var murer. Faren var stor og havde sukkersyge, men synes vægtmæssigt at ignorere det. Så kom der en periode, hvor det blev sjældnere og sjældnere, hvor Jane skrev.

De to drenge var taget med deres mor ind i det lokale storcenter. Morgenen havde lovet drengene, at de måtte spise på MC Donalds. Jane skulle blot lave mad til manden i huset. Han elskede mad, hvilket ikke var godt for hans sukkersyge. Værsgo sagde Jane og serverede maden for manden. Ser godt ud, sagde han og begyndte at spise og drak en øl dertil. Kan du ikke give mig noget mere, sagde han efter første portion. Jane sad på sin plads og spiste. Tag selv sagde hun og skubbede gryden med risret hen til manden. Kan du ikke øse op, spurgte han igen. Jane skulle lige til at stritte imod, men rejste sig troligt op fra sin stol, hvor hun fulgte med i en tv-serie på Amerikansk. Mens hun fulgte med i serien, øsede hun op for manden. Av for pokker sagde han, da hun ved et uheld spildte lidt varmt sovs ned på sine bukser. Se nu hvad du gjorde. Hent en klud og tør det op. Janes blik var stadigt optaget på den amerikanske tv-serie som rullede over tv-skærmen for enden af spisebordet. Gør det selv sagde hun i den tone, som hun alt for tit havde brugt over for sin mor og også over for sin far.

Hvad siger du tøs, sagde manden og rejste sig op. Jane så det og løb over efter kluden og kastede den mod favnen på manden, men den ramte ham i ansigtet. Der lød et klask. Så stopper festen sagde han og gik over og slukkede for tv'et. Det var midt i endnu en dramatisk scene fra tv-serien. Tænd sagde Jane kommanderende. Det var da utroligt, som du kommanderer sagde manden og gik hen til hende, hvor han demonstrativt stillede sig foran hende. Hun prøvede at undvige ham, men han var stor og rakte ud efter hende. Stop skreg hun, giv slip. Men John, som manden hed, ville ikke give slip. Nå så kan du lære, hvem der bestemme her i huset. Hun bed ham i armen, men det resulterede blot i, at han tog hårdere fat og lagde hele sin store murerhånd over

hendes mund. Jane forsøgte at slippe fri, men John væltede hende omkuld og trak hendes gamachebukser ned og tvang hende til at sprede benene. Jane stirrede panisk på manden og gjorde modstand, men jo mere hun gjorde modstand, des mere holdt han hende i et stramt skruestik. Han krængede selv sine bukser af og voldtægten blev fuldbyrdet.

Bagefter ville Jane skrige, men havde ikke evnen til at skrige. Hun var helt stum, men samlede hurtigt sine bukser op. Du kommer nok snart tilbage, for hvor skulle du tage hen. Så når du kommer tilbage, gør du bedst i at holde din mund med hvad der er sket. Vi kan ikke have dig i et grufuldt fængsel for at lyve og anklage respektable folk, råbte han efter hende, mens hun tog sine bukser på og forsvandt ud af døren. Jane græd som pisket og gik mod en af de highways, der førte fra Boston mod New York, selvom Boston var kæmpestor, skulle hun langt væk fra manden i huset. Børnene i huset var egentlig ok, men de måtte undvære hendes farvel. Manden løj sikkert over for konen og sagde, at deres aupair pige havde fået nok og var rejst hjem. Hvilket egentlig også var en stor del af sandheden, blot havde Jane ikke tænk sig at ydmyge sig over for sine forældre, ved at fortælle sandheden.

Hvor skal du hen spurgte en lastbilschauffør, der samlede hende op. Mod New York fremstammede Jane mut. Hun prøvede at dække over, at hun tidligere på aftenen var blevet voldtaget. Hun følte, at der stod malet i ansigtet, at hun lige var blevet voldtaget. Hvor henne i New York, spurgte han så. Hvor skal du da hen, spurgte hun for at vinde tid til at tænke sig om. For hvor skulle hun egentlig hen i New York. Jeg skal op i området ved Central Park blokken bagved Fifth Avenu og aflevere frugt. East Upperside kvarteret, der hvor jøderne bor. Jane tænkte sig om og svarede, at det passede fint, for hun skulle besøge sin moster, løj hun. Hun anede ikke hvor i New York området var. Er hun da jøde, spurgte chaufføren. Nej kun halvt, løj Jane. Ok sagde chaufføren og tændte musikken.

Jane vidste ikke noget om New York, men nu var hun på vej. Hun tænkte så langt så godt. Hun følte sig beskidt efter voldtægten og trak benene op under sig på sædet. Fryser du gryntede chaufføren og skruede op for varmeanlægget i lastbilen. Jane var faldet halvt i søvn, da chaufføren sagde så er vi her. Ok sagde Jane søvnigt og takkede for turen og stavrede ud i den kolde brise midt om natten. Hun vidste ikke hvilken vej hun skulle gå, så hun gik bare lige frem og forlod den holdende chauffør. Hun kiggede op på den mørke himmel og konstaterede, at hun endelig var i New York. Husene omkring hende var høje, men alligevel var der træer ved på begge sider af vejen. Det var egentligligt et nydeligt kvarter, tænkte hun. Hvis det var et jødisk kvarter, så måtte jøderne, der boede her være ret velhavende. Lidt længere henne var der et hotel og i den anden retning kunne hun se en jødisk kirke som vist hed noget andet, når det var jødisk.

Hun ville prøve at gå ind i en opgang, men der var låst i den første hun prøvede. Den næste var ligeledes låst og sådan fortsatte det for hende. Hun frøs og gik videre rundt i kvarteret på må og få. Hun prøvede at

ringe på, men folk svarede enten ikke eller svarede surt tilbage. Det var heller ikke alle steder, at det var muligt at ringe på. Der hvor hun kunne, ringede hun på og klagede sin nød. Nogle steder bad hun om at komme ind i opgangen og sove og andre steder bad hun om et varmt tæppe. Men lige meget hjalp det folk truede også med at ringe til politiet. Jane satte sig efter nogle timer ned et sted, hvor et hus var mere tilbagetrukket fra vejen. Måske var det et lager til den tilstødende bygning, der var i hvertfald ingen vinduer i stueetagen. Hun trak benene op under sig og tårerne løb lydløst ned af kinderne.

Mens hun sad der, blev et vindue åbnet allerøverst på modsatte side af fortorvet. Hun havde tidligere prøvet at få kontakt med husets beboere, kunne hun svagt huske. Hun havde efterhånden glemt, hvilke huse hun havde prøvet hos. Ud af vinduet smed en gammel kvinde pludselig et stort tæppe i en klump. Tak råbte Jane, da hun opfattede, at det var et tæppe til hende. Kvinden nikkede og smækkede vinduet i. Jane så at det var et stort uldtæppe og tog det omkring sig. Hun pakkede sig godt ind og satte sig med ryggen mod muren og prøvede at lukke øjnene. Tæppet var i gul/brune farver og varmede utrolig godt. Hun kiggede op som for at takke kvinden for sin venlighed. Men hun var forlængst forsvundet ind bag vinduet og var måske gået i seng allerede. Og dog så var det som om, at hun stod bag gardinet og stirrede på hende.

Tæppet holdt godt på varmen og der gik ikke lang tid, før hun blev overmandet af søvnen. Hun ænsede slet ikke, at en mand med en stor kappe og en stok havde slået sig ned næsten ved siden af hende. Han bar rundt på nogle poser og da han satte dem ned, vågnede Jane. Han skramlede og pustede. Jane lukkede kun øjet lidt op, for at manden ikke skulle bemærke, at hun var vågen. Hun spekulerede på, om hun skulle tage sit tæppe og løbe væk. Manden stank også af alkohol og mangel på hygiejne. Men hun måtte hellere blive hun anede også, at kvinden i vinduet, stadig kiggede oppe fra gardinet. Det gav hende lidt tryghed.

Jane så ud af øjenkrogen, at manden havde en kæmpe mave. Han stod og fumlede med en snor omkring maven. Sikkert for at holde bukserne oppe. Men pludselig tog han en fugl op inde fra brystet. Jane gøs for fuglens fjer var slidte og dens hoved var helt nøgent og rødt. Det lignede en due. Den skræppede lidt op, da han holdt den. Hun så, at han aede den og gav den et kys på dens røde nøgne hoved. Det gøs i Jane. Han gav den noget mad i halsen og tog den ind under sin trøje igen. Så manden var måske ikke så tykmavet alligevel, men havde et slags fuglebur under den store sweater og frakke. Manden satte sig langt om længe ned, men nu turde Jane da slet ikke at sove videre. Hun spekulerede på, om hun skulle tage sit tæppe og vandre et andet sted hen.

Et minut senere rejste hun sig forsigtigt op og foldede tæppet sammen og tog det under armen. Hun listede videre ned af gaden. Hun hørte i det samme, at døren blev åbnet inde fra den blok, hvor kvinden havde kastet tæppet ud. Pist, pist hviskede hun højlydt. Jane vendte sig overrasket om. Ja dig sagde hun på amerikansk. Jane pegede på sig selv og kiggede sig omkring, som om der var andre på fortovet. Du

mener mig, sagde hun på engelsk. Tak for tæppet nåede hun også at sige.

Kvinden var spinkel og havde hvidt langt hår der var flettet i en lang tyk fletning. Hun havde en stor kroget næse og en kæmpe soveskjorte på. Hun var rynket i ansigtet og Jane tænkte, at hun måtte være ældgammel. Jane blev nærmest brutalt hevet indenfor i opgangen. Jane stirrede forbløffet på hende. Kvinden følte på hende, som var hun heksen i eventyret om Hans og Grete. Hun måtte være svagtseende, tænkte Jane, men konkluderede også, at hun dog havde kunnet se hende i mørket oppe fra sin lejlighed. Og hun havde egentlig også nogle store briller på, kunne hun nu huske ved nærmere eftertanke. Kvinden åbnede den gamle elevator og skubbede hende ind. I nat tager vi elevatoren, men fremover tager du bagtrappen ned, så de andre beboere ikke stiller dumme spørgsmål. Hun tog Jane under armen og trak hende ind i elevatoren.

Kapitel 4

Ella og Ibsen var på vej ud til ægteparret, som ville have opklaret hvad der egentlig var sket med deres datter i New York, der blev erklæret død ved drab for et år siden af NYPD. Det er et skønt kvarter de bor i, konstaterede Ella, da de kørte ned af vejen til ægteparrets hus. Det lå på en vej der endte blindt, for kørte man videre havnede man havet. Forældrene til Jane boede i anden række fra stranden og Ella gættede på, at huset havde en vidunderlig udsigt til havet og stranden. Det folk kaldte at bo i anden række, men altså skøn beliggenhed alligevel. Det var et murstenshus med brune mursten med forskellige rødbrune nuancer. Vinduerne var med lysebrun aluminiumsrammer og hoveddøren var af massivt egetræ. Der var en stor og rummelig have kunne man ane fra der hvor de parkerede. Haven var omkranset af høje buske, så intet spærrede for udsynet, pånær det hus der lå lige foran og altså tættere på vandet.

De ringede på døren og ud kom en mand gående. Han brugte stok, men så ikke helt gammel ud. Goddag jeg hedder Holger, sagde han og gav dem hånden. Kom endelig inden for. Han pegede ind i den store hall. I kan hænge frakke og beholde skoene på, sagde han så og pegede hen på stumtjeneren ved siden af egetræsskænken der matchede til hoveddørens massive egedør. Ella og Ibsen hang deres jakker på stumtjeneren. Og fulgte med manden ind i stuen. Det første de så var en stor seng, som stod i hjørnet i rummet. Det er så min kone Vita, som har sclerose og er bundet til sin seng. Hun hejste sengegærdet op med en fjernbetjening. Hun rakte armen frem og Ella og Ibsen gik hen og gav hende hånden.

Ella og Ibsen blev vist hen til den brune læderhjørnesofa, hvor de satte sig ned. Jeg henter lige noget kaffe. Han havde allerede sat kaffekopper på egetræssofabordet og der var skåret marmorkage ud. Der blev en slags pinlig tavshed, hvor Ella kiggede ud af vinduet og konstaterede, at

det var rigtigt, at der var en flot udsigt ud over havet. Det var Vita, der brød tavsheden. Vi er så glade for, at I vil hjælpe os med at få klarhed over hvad der skete med vores datter i New York. Mine dage er i en eller anden grad talte og jeg kan slet ikke rejse derover i min tilstand. Ella og Ibsen nikkede til hende, mens Holger var kommet tilbage og skænkede kaffe op i kopperne. Men jeg kan ikke få den tanke ud af mit hoved, at der måske render en ustraffet morder løs i New York. Jeg kan ikke få fred til at dø, før jeg har fået dette afklaret, sukkede hun. Ja ja, sagde Holger du dør jo ikke sådan lige. Nej,nej da men du har det da på samme måde.

Holger satte sig ned i den anden ende af hjørnesofaen. Ja det fylder meget i vores hverdag, nu hvor vi begge er herhjemme. Jeg har en kræftdiagnose hængende over hovedet forklarede Holger. Lungekræft forklarede han uddybende, inden de nåede at spørge ind til det. Så I værste fald har jeg også fået udløbsdato inden for en overskuelig fremtid. Der var sær trist stemning omkring dem fornemmede Ella og kiggede fra den ene til den anden. Her sad de hos to mennesker som måske ikke var i live om 5 år eller i værste fald om 5 måneder. For at bryde denne vemod der hang i luften, spurgte hun derfor ind til Janes historie. Og Ibsen sad stadig og havde lyst til at gabe højlydt, hvis ellers situationen havde tilladt det.

Fortæl om Jane. Ja sagde moren, hun var et ønskebarn og kom som en gave til os sent i livet. Vi havde for længst opgivet at få børn, men så var jeg pludselig gravid i en alder af 46. Ella nikkede. Jane var sød, men hun voksede sig til en genstridig teenager. Vitas stemme knækkede over. Hun gik på gymnasiet, men havde meget fravær. Var hun syg, spurgte Ella. Næ nej hun pjækkede brød Holger ind. Ja og hun var utålelig, tilføjede Vita. En genstridig teenager som vi indså, at vi ikke magtede. Hun ville gerne et år i huset, så derfor blev vi enige med rektor på hendes gymnasium om, at hun kunne få et sabbatår. Hun kunne så vende tilbage efter et år og fortsætte på et nyt hold. Men det skulle vi da aldrig have gjort, sagde Holger med en smule forargelse i stemmen. Nej man kan fortryde så meget i bagklogskabens lys, svarede Vita tilbage.

Men hun kom altså afsted og et år i huset i New York. Nej det blev så Boston hos en familie med to drenge. Hvordan fik I kontakten til denne familie. Ja det var igennem et af de firmaer, det formidler kontakt til interesserede familier. Vi var til info møde i Berlin og det var såmænd også godt og det hele virkede pålideligt. Det var sådan set ikke denne organisations skyld, at det gik som det gik, tror vi da ikke. Men hvornår gik det da galt. Ja sagde Vita og tænkte sig om. Vi havde som forældre en dårlig kontakt til Jane herhjemme. Svingende vil jeg sige tilføjede Holger. Ja, ja du har ret, tilføjede Vita. Der var gode dage og dårlige dage. Så kontakten til hende i Boston var slet ikke hver dag. Hvordan kontaktede I hinanden, brød Ibsen ind. Nå så var Ibsen på banen for første gang.

Vi mailede, for det var gratis. I var ikke på Skype, spurgte Ella. Nej, nej slet ikke. Vi forstår os slet ikke på det med kamera.